

UZASADNIENIE

A. S. (1) został prawomocnie skazany następującymi wyrokami:

1. **Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie z dnia 13.07.2004 r.** wydanym w sprawie o sygn. akt **VIII K 428/02**, za czyn

- z art. 284 § 1 k.k., popełniony w dniu 10.11.2001 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5; karę 60 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka; oddano skazanego w okresie próby pod dozór kuratora; postanowieniem z dnia 08.04.2008 r. karę grzywny zamieniono na karę pozbawienia wolności, postanowieniem Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 02.12.2008 r. sygn. akt II Ko 545/08 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

2. **Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie z dnia 17.11.2004 r.** wydanym w sprawie o sygn. akt **XIV K 320/04**, za czyn

- z art. 291 § 1 k.k., popełniony w dniu 01.10.2002 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 4; karę 50 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka; postanowieniem Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 02.12.2008 r. sygn. akt II Ko 544/08 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

3. **Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie z dnia 28.04.2005 r.** wydanym w sprawie o sygn. akt **XIV K 1622/03**, za czyn

- z art. 286 § 1 k.k., popełniony w dniu 18.02.2003 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 4;

postanowieniem Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 02.12.2008 r. sygn. akt II Ko 543/08 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

4. **Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13.07.2006 r.** wydanym w sprawie o sygn. akt **VIII K 522/03**, utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 05.06.2007 r. sygn. akt II AKa 141/07 za czyny:

- z art. 281 k.k., popełniony w dniu 30.07.2003 r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności

- z art. 280 § 2 k.k., popełniony w dniu 31.07.2003 r. na karę 4 lat pozbawienia wolności

Jako karę łączną orzeczono karę 5 lat pozbawienia wolności

Skazany odbył karę.

5. **Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie z dnia 13.09.2007 r.** wydanym w sprawie o sygn. akt **XIV K 399/06**, utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15.01.2008 r. sygn. akt X Ka 1070/07 za czyn

- z art. 278 § 1 k.k., popełniony w dniu 23.01.2006 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności na poczet której zaliczono zatrzymanie w dniu 25.01.2006 r.

6. **Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 17.03.2008 r.** wydanym w sprawie o sygn. akt **II K 165/08**, za czyn

- z art. 284 § 2 k.k., popełniony w okresie od 07-14.06.2006 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności

7. **Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 05.08.2008 r.** wydanym w sprawie o sygn. akt **II K 166/08**, za czyny:

- z art. 278 § 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony w dniu 06.06.2006 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności

- z art. 278 § 1 kk popełniony w dniu 22.06.200r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności

-z art. 278 § 1 k.k., popełniony w dniu 28.06.2006 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności

Jako karę łączną orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności

- **wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10.09.2008 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 113/08**

połączono kary jednostkowe grzywnien orzeczone wobec skazanego wyrokami w sprawach o sygn. akt: **VIII K 428/02, XIV K 320/04**

i wymierzono A. S. (1) karę łączną **100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka**, dokonując stosownych zaliczeń na poczet wykonania kary

na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w wydanie wyroku łącznego kar pozbawienia wolności w sprawach o sygn. akt: **VIII K 428/02, XIV K 1622/03, XIV K 320/04, VIII K 522/03, III K 2276/07, XIV K 399/06**

- **wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 22.02.2010 r. w sprawie o sygn. akt II K 1457/09**

połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego wyrokami w sprawach o sygn. akt: **XIV K 399/06, II K 165/08, II K 166/08**

i wymierzono A. S. (1) karę łączną **2 lat pozbawienia wolności**, dokonując na jej poczet zaliczenia okresu faktycznego pozbawienia wolności w dniu 25.01.2006 r.

Skazany odbył karę.

- **wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23.11.2012 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 287/12**

połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego wyrokami w sprawach o sygn. akt: **VIII K 428/02, XIV K 320/04, XIV K 1662/03,**

i wymierzono A. S. (1) karę łączną **7 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności**, dokonując na jej poczet stosownych zaliczeń

umorzono postępowanie o wydanie wyroku łącznego w sprawach: III K 2276/07, XIV K 399/06, II K 165/08, II K 166/08

Skazany odbył karę

8. **Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie z dnia 13.03.2014 r.** wydanym w sprawie o sygn. akt **VIII K 39/14**, za czyn

- z art. 242 § 2 k.k., popełniony w okresie od 10.11.2012 r. do dnia 17.09.2013 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności

9. **Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 05.06.2014 r.** wydanym w sprawie o sygn. akt **II K 242/14**, za czyn

- z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 23.09.2013 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności

10. **Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 02.09.2014 r.** wydanym w sprawie o sygn. akt **II K 447/14**, za czyn

- z art. 286 § 1 k.k., popełniony w dniu 27.05.2013 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności

- **wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28.05.2015 r. w sprawie o sygn. akt XII K 224/14** utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 07.10.2015 r. sygn. akt II AKa 283/15

połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego wyrokami w sprawach o sygn. akt: **VIII K 39/14, II K 242/14, II K 447/14**

i wymierzono A. S. (1) karę łączną **1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności**,

na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.pk. umorzono postępowanie w pozostałym zakresie

Skazany odbył karę

11. **Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 15.04.2016 r.** wydanym w sprawie o sygn. akt **III K 202/14**, utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25.10.2016 r. w sprawie o sygn. akt X Ka 1024/16 za czyn

- z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. popełniony w okresie od 09-17.09.2013 r. na karę 5 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres pozbawienia wolności od dnia 17.09.2013 r. do dnia 06.10.2013 r. Postanowieniem z dnia 25.04.2017r. uzupełniono zaliczenie o dzień 7.10.2013r.

Kara nie została wykonana. Skazany będzie odbywał karę od 29.11.2018r. do 8.11.2023r.

12. **Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 24.05.2016 r.** wydanym w sprawie o sygn. akt **III K 870/14**, utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 09.12.2016 r. w sprawie o sygn. akt X Ka 1462/16 za czyn

- z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. popełniony w okresie od 23.05. do 01.07.2013 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności

Kara nie została wykonana. Skazany odbywa karę od 2.06.2017r., koniec kary przypada na dzień 29.11.2018r

Sąd zważył, co następuje:

Postępowanie uregulowane w Rozdziale 60 Kodeksu postępowania karnego może zostać wszczęte na wniosek lub z urzędu.

Wyrok łączny jest instytucją prawa karnego procesowego, realizującą zadania prawa karnego materialnego w zakresie kary łącznej, orzekanej wobec osoby uprzednio prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów na kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu (art. 569 § 1 k.p.k.). Warunki łączenia kar i środków karnych określono w rozdziale IX Kodeksu karnego. Przepisy te na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 roku, poz. 396) uległy z dniem 01 lipca 2015 roku nowelizacji. Na podstawie art. 19 ust. 1 w/w nowelizującej ustawy przepisów Rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. regulujących zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku, nie stosuje

się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed dniem 01 lipca 2015 roku, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu 01 lipca 2015 roku.

W realiach niniejszej sprawy takie prawomocne skazania po dniu 1 lipca 2015 roku wystąpiło w sprawach III K 202/14 oraz III K 870/14. Oznacza to, że rozważyć należało w sytuacji skazanego zastosowanie przepisów regulujących łączenie kar i środków karnych w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 roku albo od tego dnia, zależnie od tego, które z nich były względniejsze dla skazanego. Zadaniem Sądu było bowiem w takiej sytuacji także rozważenie wydania wyroku łącznego, przez pryzmat art. 4 § 1 k.k., "względności" ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego z czasu popełnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład zbiegu. Takie stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2015 roku (IV KK 224/14, LEX nr 1622330).

Stąd jeżeli należałoby połączyć kary orzeczone prawomocnie po 30 czerwca 2015 roku z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku (m.in. postanowienie SA we Wrocławiu z dnia 31 maja 2016 roku II AKz 124/16).

Ustawa względniejsza to tyle, co korzystniejsza dla sprawcy. Przy takiej ocenie dwóch porównywanych ustaw należy obok zagrożeń karnych uwzględnić instytucje wpływające na wymiar kary – praktycznie wszystkie te, które wymiar kary kształtują. Oznacza to, że porównując dwie ustawy (z czasu popełnienia czynu i z czasu orzekania w tej sprawie), należy ocenić rozwiązania ustawowe, które mogą mieć zastosowanie w danym przypadku (zob. wyrok SN z dnia 2 lutego 2006 roku, V KK 199/05, OSNwSK 2006, poz. 271). Nie chodzi tu o porównywanie dwóch ustaw in abstracto, lecz w sposób konkretny. Porównaniu podlegają te rozwiązania, które w konkretnym wypadku mogą mieć zastosowanie (por. T. Bojarski, Komentarz do art. 4 Kodeksu karnego, Lex nr 489391).

Taka analiza "względności" ustaw w niniejszej sprawie prowadziła do wniosku, iż korzystniejsze dla skazanego były przepisy obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 roku, gdyż pozwalały na łączenie orzeczonych mu kar bez stosowania kryterium tzw. chronologii czynów, które obowiązywało przed dniem 1 lipca 2015 roku, a dawało możliwość łączenia kar jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z przestępstw (art. 85 k.k. w ówczesnym brzmieniu).

Gdyby Sąd zastosował wobec skazanego przepisy obowiązujące przed 01 lipca 2015 roku, to do rozważenia połączenia pozostają kary objęte wyrokami łącznymi: Sądu Rejonowego w Piasecznie sygn. akt II K 1457/09 (tj. wyroki XIV K 399/06, II K 165/08, II K 166/08) oraz Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt VIII K 287/12 tj. (wyroki VIII K 428/02, XIV K 320/04, XIV K 1662/03). Z uwagi jednak na fakt, iż kary łączne zostały przez skazanego odbyte w całości oraz to że, okoliczności, które legły u podstaw tych orzeczeń, nie uległy zmianie do chwili wydawania wyroku w przedmiotowej sprawie, brak byłoby podstaw do przyjęcia, iż dotychczasowy węzeł prawomocnie połączonych kar w w/w wyrokach łącznych uległ, bądź powinien ulec rozłączeniu. Stąd wobec faktu, iż grupa ta w żaden sposób nie została naruszona nowymi czynami – w zakresie kar połączonych w tych wyrokach łącznych zasadne byłoby umorzenie postępowania z uwagi na prawomocne zakończenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Drugą grupę wyroków możliwych do połączenia na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 01 lipca 2015 roku z uwagi na tzw. „przesłankę czasową”, tworzyłyby orzeczenie zapadłe w sprawach wymienionych w pkt. VIII-XII, bowiem czyny z pkt IX-XII zostały popełnione przed dniem wydania wyroku w sprawie VIII K 39/14 (z pkt. VIII).

Do połączenia pozostawałyby więc odpowiednio kary :

-3 miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt VIII K 39/14)

-4 miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt II K 242/14)

-10 miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt II K 447/14)

-5 lat pozbawienia wolności (sygn. akt III K 202/14)

-1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (III K 870/14)

zaś kara łączna mogłaby zostać wymierzona w wymiarze od 5 lat pozbawienia wolności do 7 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności, uwzględniając zaś związek czasowy, jak i związek przedmiotowo – podmiotowy sąd orzekł by karę w granicach od 7 lat do 7 lat 2 miesięcy pozbawienia wolności. Stąd korzystniejsze było jednak ukształtowanie kary łącznej na „nowych przepisach”. Uwzględniając bowiem wcześniejszy wymiar kary łącznej Sądu Okręgowego w Warszawie XII K 224/14 tj. 1 rok i 2 miesiące pozbawienia wolności oraz nową karę łączną orzeczoną w niniejszej sprawie tj. 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności łączny okres pozbawienia wolności wynosi 6 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Jak stanowi art. 85 § 2 k.k. podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa o których mowa w art. 85 § 1 k.k. Tym samym po dokonanej w dniu 1 lipca 2015 roku nowelizacji Kodeksu karnego, można łączyć jedynie te kary, które podlegają wykonaniu (w tym kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania). Dlatego też w niniejszej sprawie zachodzi brak warunków do wydania wyroku łącznego w zakresie wyroków opisanych w punktach 1-10 w zakresie kar pozbawienia wolności, gdyż kary w tych sprawach zostały już wykonane. Stąd mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 572 k.p.k. **w punkcie III sentencji wyroku** umorzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokami łącznym wyroków opisanych w w/w punktach.

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. Sąd wydaje wyrok łączny o ile zachodzą przesłanki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej różnymi wyrokami. Przesłanki te określone są w art. 85 k.k. W myśl art. 85 § 1 i 2 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu, Sąd orzeka karę łączną, której podstawą są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Z kolei według § 3 tego przepisu jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Zgodnie zaś z § 3a tego przepisu jeżeli kara wykonywana lub orzeczona, o której mowa w § 3, stanie się następnie podstawą orzeczenia kary lub kar łącznych, zakaz łączenia kar odnosi się również do tej kary lub kar łącznych. Z kolei w § 4 wskazano, iż karę łączną nie obejmuje się kar orzeczonych wyrokami, o których mowa w art. 114a.

Według art. 85a k.k. orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie zaś z art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach.

W przedmiotowej sprawie, zostały spełnione warunki do orzeczenia kary łącznej, określonej na podstawie wyżej powołanych przepisów, w zakresie kar pozbawienia wolności orzeczonych:

a/ wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 15 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt **III K 202/14** (pkt 11 części wstępnej wyroku);

b/ wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 24 maja 2016 r. w sprawie o sygn. akt **III K 870/14** (pkt 12 części wstępnej wyroku);

We wskazanych wyrokach wymierzone zostały kary pozbawienia wolności czyli kary podlegające łączeniu.

Wyżej wymienione kary nie zostały wykonane w całości, a zgodnie z informacją o pobytach i orzeczeniach od dnia 02 czerwca 2017 r. roku skazany odbywa karę orzeczoną wyrokiem o sygn. akt III K 870/14 w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Koniec kary został wyznaczony na dzień 29 listopada 2018 r. kiedy skazany miał rozpocząć odbywanie kary orzeczonej wyrokiem o sygn. akt III K 202/14, a której koniec przypadałby na dzień 8 listopada 2023 r.

Kary orzeczone tymi wyrokami, na dzień wydania wyroku łącznego, nie zostały wykonane w całości. „Podlegające wykonaniu” bowiem to kary, w stosunku do których nie została zakończona procedura ich wykonania. Takiego przymiotu kara nie będzie posiadała, jeżeli została już wykonana w całości, doszło do przedawnienia jej wykonania, została objęta abolicją lub ulaskawieniem (P. Hofmański, L.K. Paprzycki, A. Sakowicz (w:) M. Filar (red.), Kodeks karny. Komentarz do art. 85, LEX/el., teza 6).

Jednocześnie w stosunku do orzeczonych kar nie zachodziła negatywna przesłanka z art. 85 § 3 k.k. Żadna z połączonych kar nie została wymierzona za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu, a przed zakończeniem, wykonywania innej kary podlegającej połączeniu.

Wymiary nowej kary łącznej pozbawienia wolności, orzeczonej w pkt. I wyroku łącznego, Sąd oscylował w przedziale od 5 lat do 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Połączeniu ulegały bowiem kary w wymiarze:

- 1) kara 5 lat pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie III K 202/14
- 2) kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie III K 870/14

Ustalając wymiar nowej kary łącznej Sąd miał na uwadze także wytyczne doktryny i orzecznictwa. Jak wskazują bowiem komentatorzy istotne w tej mierze są dyrektywy prewencji indywidualnej i generalnej. Chodzi w szczególności o to, aby właściwie ukształtowana kara łączna oddziaływała wychowawczo na sprawcę przestępstwa oraz odpowiednio chroniła obywateli przed niebezpieczeństwem ponownego dopuszczenia się przez niego zbrodni czy występku. Kara ta powinna również kształtować w społeczeństwie świadomość prawną. Należy przy tym pamiętać, że Sąd nie jest uprawniony na płaszczyźnie indywidualnoprewencyjnej i generalnoprewencyjnej uwzględniać po raz wtóry tych samych okoliczności, które zostały wzięte pod uwagę przy wymiarze kar jednostkowych. Powinien natomiast w procesie kształtowania kary łącznej wyciągnąć odpowiednie wnioski z faktu wielości dokonanych przez sprawcę przestępstw, po uprzednim ustaleniu, czy zachodzi między nimi związek czasowy oraz podmiotowy i przedmiotowy. Jak bowiem trafnie wskazuje się w literaturze „wielość przestępstw prowadzi do zmiany wartości prognostycznych co do sprawcy oraz rzutuje na karę z punktu widzenia jej społecznego oddziaływania”. Z punktu widzenia dyrektywy prewencji indywidualnej konieczne byłoby również uwzględnienie postawy sprawcy i sposobu jego życia od momentu wydania pierwszego z łączonych orzeczeń do momentu rozprawy, na której miałyby zapaść wyrok łączny (Postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Zagadnienia karnomaterialne i procesowe, D. Kala, Toruń 2003, s. 105-106).

Przy orzekaniu kary łącznej wprawdzie mogą mieć zastosowanie różne systemy: system kumulacji, polegający na podsumowaniu (skumulowaniu) kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa, system absorpcji (pochłaniania), według którego najsurowsza z kar wymierzonych staje się karą łączną, system redukcji, w którym karę wynikającą z sumy kar jednostkowych obniża się (redukuje) według przyjętego kryterium (np. ustawodawczej górnej granicy danego rodzaju kary, przyjętej zasady nadzwyczajnego zaostrzenia), czy system asperacji (podwyższenia), w którym najwyższa kara jednostkowa podlega zaostrzeniu. Należy jednak podkreślić, że polski ustawodawca uwzględnia elementy wszelkich tych systemów, przyjmując system mieszany (zwany modyfikowanym).

Zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 09 maja 2001 roku, sygn. akt II AKa 63/01, opublikowany w Prok. i Pr. nr 7-8 z 2002 roku, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lipca 1995 roku, sygn. akt II AKr 184/95, opublikowany w Prok. i Pr. nr 2-3 z 1996 roku, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 kwietnia 1994 roku, sygn. akt II AKr 26/94, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 1990 roku, sygn. akt IV KR 80/90, opublikowany w LEX nr 22064, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983 roku,

sygn. akt IV KR 213/83, OSNKW nr 5-6 z 1984 roku, i inne) zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione a im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem.

Wskazać należy przy tym, że akcentowane okoliczności dotyczące właściwego zachowania skazanego w izolacji penitencjarnej nie mogą przesądzić automatycznie o konieczności ukształtowania kary łącznej według zasady pełnej absorpcji. Nie budzi bowiem wątpliwości zarówno w judykaturze, jak i doktrynie, że zasadę absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej wyjątkowo, gdy związek zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie potrzeba podwyższać progu represji karnej (wyrok SA w Białymstoku z dnia 21 grudnia 2015 r., II AKa 206/15). Absorpcja czy wymierzenie kary łącznej zbliżonej w swojej wysokości do najsurowszej kary jednostkowej są uzasadnione w sposób szczególny między innymi, w sytuacji, gdy przyjęcie wielu przestępstw zamiast jednego jest merytorycznie wątpliwe ze względu na nieostrość kryteriów jedności czynu czy przestępstwa, tzn. gdy między przestępstwami istnieje ścisły związek rzeczowy, np. objęcie jednym planem działania, choć art. 12 k.k. nie znalazł zastosowania (wyrok SA w Warszawie z dnia 9 grudnia 2015 r., II AKa 379/15). Absorpcja czy wymierzenie kary łącznej zbliżonej w swojej wysokości do najsurowszej kary jednostkowej jest uzasadnione w sposób szczególny w dwóch przypadkach: zbiegu bardzo poważnego przestępstwa z przestępstwem lub przestępstwami wyraźnie mniej groźnymi oraz w sytuacji, gdy przyjęcie wielu przestępstw zamiast jednego jest merytorycznie wątpliwe ze względu na nieostrość kryteriów jedności czynu czy przestępstwa, tzn. gdy między przestępstwami istnieje ścisły związek rzeczowy, np. objęcie jednym planem działania, choć art. 12 k.k. nie znalazł zastosowania. Nadto wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji może mieć miejsce w takich przypadkach, gdy z dwóch lub więcej przestępstw pozostających w zbiegu jedno dominuje w ocenie całości zdarzenia lub gdy związek czasowo-przestrzenny między nimi jest ścisły (wyrok SA w Warszawie z dnia 22 października 2015 r., II AKa 307/15). Normatywne podstawy orzekania kary łącznej, a w szczególności ramy określone przepisami nie przewidują dalszych reguł, które pozwalałyby na modyfikację jej granic chociażby poprzez respektowanie uprzednio orzeczonych kar łącznych (postanowienie SN z dnia 27 października 2014 r., V KK 263/14). Należy również powołać stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 17 stycznia 2017 r. sygn. akt II AKa 196/16, które Sąd w pełni popiera w którym wskazano, iż popełnienie więcej niż jednego przestępstwa jest okolicznością, przemawiającą za odstępstwem od zasady pełnej absorpcji. Popełnienie większej ilości przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Wskazuje bowiem na daleko posunięty stopień demoralizacji skazanego, dla którego wejście w konflikt z prawem nie miało jednorazowego, przypadkowego charakteru, a było sposobem na życie.

W sprawach połączonych węzłem kary łącznej **w punkcie I sentencji wyroku**, przedmiotem osądu były przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. (także w zb. z art. 270 § 1 k.k.) a zatem skierowane przeciwko różnym rodzajowo dobrom tj. przeciwko: mieniu, wiarygodności dokumentów. A zatem przestępstwa te nie można uznać za tożsame w znaczeniu przedmiotowo – podmiotowym.

Jednocześnie związek czasowy, pomiędzy w/w przestępstwami, popełnionymi w ramach ciągu przestępstw o którym mowa w art. 91 § 1 k.k.:

-sygn. akt III K 870/14 – w okresie od 23 maja 2013 r. do 1 lipca 2013 r. (konkretnie w okresie od 23 maja 2013 r. do 27 czerwca 2013 r.(2 czyny); od 23 maja 2013 r. do 26 czerwca 2013 r.;, od 23 maja 2013 r. do 1 lipca 2013 r. ; od 23 maja 2013 r. do 19 czerwca 2013 r., od 23 maja 2013 r. do 28 czerwca 2013 r.;, od 26 maja 2013 r. do 10 czerwca 2013 r.; od 27 maja 2013 r. do 1 lipca 2013 r.

- sygn. akt III K 202/14 – w okresie od 09 września 2013 r. do 17 września 2013 r. (konkretnie w dniach 9, 10 (2 czyny), 16, 17 (dwa czyny) września 2013 r.)

nie był na tyle bliski aby stwierdzić, że były one np. objęte jednym planem działania skazanego. Stąd pomiędzy tymi czynami zarówno związek czasowy, jak i związek przedmiotowy – podmiotowy nie jest wystarczająco bliski, aby ukształtować wymiar kary łącznej na podstawie zasady pełnej absorpcji.

Wskazać przy tym należy, że nawet bliski podmiotowy i przedmiotowy związek między przestępstwami czy też nawet podobieństwo przestępstw, nie są tak istotnymi przesłankami wymiaru kary łącznej, aby ograniczały czy też eliminowały którekolwiek z dyrektyw wymiaru kary zawarte w art. 53 k.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 kwietnia 2014 r., II AKa37/14, LEX nr 1455630). Redukcja kar poprzez zastosowanie zasady pełnej absorpcji przy wymiarze kar łącznych stanowiłaby w rzeczywistości nadużycie instytucji kary łącznej, która ma służyć bynajmniej nie ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów jakich się dopuścił, by nie została wypaczona przez prostą arytmetykę kar (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 grudnia 2006 r., II AKa 208/06, KZS 2007/1/40). Zasadę absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej wyjątkowo, gdy związek zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie potrzeba podwyższać progu represji karnej (wyrok SA w Białymstoku z dnia 21 grudnia 2015 r., II AKa 206/15, LEX nr 1962890).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, w ocenie Sądu w niniejszej sprawie kara łączna winna zostać orzeczona przy zastosowaniu zasady asperacji. Jak bowiem wskazuje się w orzecznictwie, jako priorytetową dyrektywę wymiaru kary łącznej należy postrzegać zasadę asperacji. Skrajność zaś pozostałych zasad, to jest absorpcji lub kumulacji powoduje, że winny być one stosowane w przypadkach mających cechy wyjątkowe (wyrok SA w Gdańsku z dnia 13 listopada 2014 r., II AKa 390/14, LEX nr 1799206). Niniejsza sprawa tych wyjątkowych cech nie posiada. Reasumując wszystkie podniesione powyżej okoliczności Sąd wymierzył karę łączną 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary łącznej Sąd jest zobligowany uwzględnić nadto postawę sprawcy i sposób jego życia od momentu wydania pierwszego z łączonych orzeczeń do momentu rozprawy, na której miałby zapaść wyrok łączny. Sąd, przy wymierzaniu kary łącznej, powinien zatem uwzględnić zachowanie się skazanego w trakcie odbywania kary w zakładzie karnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1985 r., II KR 245/85), a które ewentualnie w pozytywny sposób prognozowałyby, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy i odniesie zamierzone cele kary w zakresie resocjalizacji skazanego.

Skazany A. S. (1) odbywa obecnie karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w D.. Skazany odbywanie orzeczonej kary rozpoczął w dniu 03.06.2017 r. w Aś W., następnie przebywał w ZK W.-B.. Zachowanie osadzonego w tych jednostkach było poprawne. Nie był karany dyscyplinarnie ani nagradzany w tych jednostkach. Do ZK D. został przetransportowany w dniu 19.06.2017 r. Skazany jest kawalerem, nie ma dzieci, nie posiada zobowiązań alimentacyjnych. Posiada obowiązek naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w trybie art. 46 § 1 k.k. w kwocie 123.485,50 zł. jak podaje skazany szkody nie naprawiał z uwagi na trudną sytuację materialną. Nie został zatrudniony odpłatnie z uwagi na brak wolnych etatów. Zabiega o zatrudnienie na wybranych stanowiskach. Nie był odwiedzany na terenie tutejszej jednostki. Kontakt z bliskimi utrzymuje w formie korespondencji, rozmów telefonicznych. Nie był odwiedziny na terenie tutejszej jednostki. Nie jest uczestnikiem systemu przepustkowego. W zajęciach kulturalno-oświatowych i sportowych uczestniczy poprzez czytelnictwo oraz udział w zajęciach w pomieszczeniu do ćwiczeń rekreacyjnych. Stwierdzono u skazanego zespół uzależnienia od środków odurzających. Skazany podaje, że leczył się odwykowo w zakresie uzależnienia od opiatów podczas odbywania kary pozbawienia wolności w 2008/2009. Od tamtej pory neguje zażywanie środków odurzających. Aktualnie brak jest podstaw do kierowania na ponowne leczenie odwykowe. Nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej. W grupie współosadzonych relacje interpersonalne układa zgodnie. Wobec położonych prezentuje postawy regulaminowe. W stosunku do popełnionych przestępstw wypowiada się deklaratywnie krytycznie. Nie odnotowano u osadzonego zachowań agresywnych czy samoagresji. Środków przymusu bezpośredniego nie stosowano. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym. Wyraził zgodę na zmianę systemu odbywania kary na system programowanego oddziaływania. W najbliższym czasie zostanie opracowany Indywidualny Program Oddziaływania. W ZK D.

raz ukarany dyscyplinarnie za palenie wyrobów tytoniowych w miejscu niedozwolonym, nie był nagradzany regulaminowo. Obecne zachowanie skazanego oceniono jako poprawne (opinia – k. 428v).

W ocenie Sądu na obecnym etapie postępowania prognoza na przyszłość w stosunku do skazanego A. S. (1) jest pozytywna, należy jednak mieć na uwadze także to, iż nawet dodatnia prognoza penitencjarna wobec skazanego ma drugorzędne znaczenie przy kształtowaniu wymiaru kary łącznej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 listopada 2007 r., II AKa 404/07, LEX nr 578239).

W realiach niniejszej sprawy za orzeczeniem kary łącznej na zasadzie absorpcji przemawia jedynie dobre zachowanie skazanego podczas odbywania obecnie kary, jednak w ocenie Sądu o resocjalizacji skazanego nie świadczy tylko jego pozytywne zachowanie w zakładzie karnym, albowiem skazany może celowo zachowywać się poprawnie, aby jak najszybciej opuścić zakład karny. Zdaniem Sądu to czy sprawca został rzeczywiście zresocjalizowany można sprawdzić dopiero po opuszczeniu przezeń zakładu karnego. W ocenie Sądu kara łączna wymierzona na zasadzie absorpcji całkowitej nie spełniłaby swoich funkcji w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej, a przede wszystkim nie byłaby sprawiedliwa w odczuciu społecznym. Należy zauważyć, iż sądy orzekające w poszczególnych sprawach, w których A. S. (1) został skazany dostosowały wymiar kary nie tylko do celów prewencyjnych, ale także do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów. Sąd wydający obecnie wyrok łączny nie jest uprawniony do ponownego rozważania tych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w osądzonych sprawach.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd wymierzył skazanemu A. S. (1) karę łączną 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Kara została ukształtowana przy zastosowaniu zasady absorpcji, albowiem nie zachodzą okoliczności, które optowałyby za przyjęciem czystej zasady absorpcji. Podkreślić należy, że nawet podmiotowy i przedmiotowy związek między przestępstwami czy też nawet podobieństwo tych przestępstw (które na kanwie niniejszej sprawy nie zachodziło), nie są tak istotnymi przesłankami wymiaru kary łącznej, aby ograniczały czy też eliminowały którąkolwiek z dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. Zastosowanie zasady pełnej absorpcji kar – tak jak wnosił o to obrońca skazanego stanowiłoby niczym nieuzasadnioną gratyfikację negatywnych zachowań skazanego. Celem kary łącznej jest bowiem racjonalizacja wymierzanych kar, nie zaś premiowanie sytuacji osoby, która dopuściła się wielu przestępstw. W ocenie Sądu wysokość kary łącznej pozbawienia wolności ustalonej w punkcie I wyroku jest zatem miarodajna i sprawiedliwa.

Zgodnie z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt. I wyroku łącznego kary łącznej pozbawienia wolności **w punkcie II sentencji wyroku** zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach:

-o **sygn. akt III K 202/14** od dnia 17.09.2013 r. do dnia 07.10.2013 r.

-o **sygn. akt III K 870/14** od dnia 02.06.2017 r. do dnia 11.01.2018 r.

Przy w/w zaliczeniu, Sąd kierował się informacją o pobytach i orzeczeniach z Centralnej Bazy Danych Osób Pozbawionych Wolności jako aktualną i w pełni wiarygodną oraz odpisach wyroków.

W pozostałym zakresie wyroki, które uległy połączeniu pozostawiono do odrębnego wykonania o czym Sąd orzekł **w punkcie IV sentencji wyroku**.

O kosztach obrony skazanego wykonywanej z urzędu przez adw. M. K., które nie zostały w całości ani w części uiszczone, orzeczono w oparciu o art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 1999), jego wysokość ustalając w oparciu o § 17 ust. 5 w oraz § 4 ust. 3.

Z uwagi na to, że skazany, odbywający karę pozbawienia wolności, nie posiada majątku, w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.